

novati še eno učno moč in otroci bodo imeli zopet redni pouk. Dne 11. januarja je našo šolo prevzel g. Križman z gospo učiteljico. Zelimo prijaznemu gospodu in gospej, da bi se s svojimi otroci dobro počutila med nami!

Turnišče. Umrla je pri nas Nemec Helena, po domače Nemčova, v starosti 73 let. Pokojna je bolehalila le sedem dni. Pokojna je bila zelo pobožna in je udano prenašala vse križe in težave življenja. Izgubo svojega sina, ki je padel v vojni, je udana v božjo voljo prenašala. Pokoj njeni duši, ostalim naše sožalje!

Strehovci. Kakor smo že na tem mestu poročali iz naše vasi glede umora 14letne Anice Horvatove, moramo še dodati, da je bila Bara Horvatova izpuščena po zaslišanju na svobodo, toda je bila dne 19. januarja ponovno aretirana in odgnana v zapore okrožnega sodišča v Mariboru. Aretacija se je izvršila radi tega, ker je morilka pisala grozljivo pismo materi ubite deklice. Radi tega je prišlo do ovadbe in se je izvršila aretacija.

Sobota. Samaritanski tečaj, ki se je vršil tri mesece, se je zaključil dne 20. januarja. — Umrl je pri nas v M. Soboti Gjörfi Vincenc v starosti 71 let. Pokoj njegovi duši! — Društvo »Sola in dom v Soboti« je imelo svoj ustanovni občni zbor v ponedeljek dne 21. januarja, ker je banska uprava potrdila njegova pravila. Ustanovitev tega društva je bila nujno potrebna, ker bodo tako starši učencev na državni realni gimnaziji v Soboti stalno v zvezi s profesorji. — Na šahovski simultanki SK Mura je igral g. Nemec proti 27 igralcem. Dobil je 18 partij, 5 je remiziral, 4 zgubil. Vsekakor je uspeh g. Nemeca lep. Veliko pozornost je vzbudilo dejstvo, da so nekateri vodilni soboški šahisti med prvimi kapitulirali.

Za 100.000 Din dragocenosti je bilo ukradenih dvakratni vlomom grofici Ernestini Bathiany v okraju Murska S-bota. Obmejne čete so aretirale in predale v zapore v M. Soboti dva osumljenca, pri katerih so našli več predmetov, ki so last grofici.

Sejmi. Dne 21. januarja se je vršil v Beltinčih prvi sejor v letošnjem letu, prav tako tudi dne 25. t. m. v Lendavi. Sejmi so bili bolj slabo obiskani.

prta vežna vrata, že ji je postalo jasno na prvi pogled, da se je moralo odigrati v njeni odsotnosti nekaj groznega.

Po izbi je bilo vse razmetano, na omarah ni držala nobena ključavnica, postelja obrnjena narobe. . . Gospodinje Katre nikjer. . . Lenka je klicala, iskala, vendar nikjer niti najmanjše sledi za izginulo.

Za zagonečni roparski umor, za katerega je šlo brezdvomno v tem slučaju, so zvedeli orožniki. Orožniška patrulja in preiskava ni dognala niti za las več nego Lenka. Denar je zginil s Katro vred do zadnjega krajcarja iz mlina. Nikjer ni bilo krvavih madežev, iz katerih bi se dalo sklepati, da so roparji starko ubili in ji ugrabili denar.

Kakor pobrskevanje žandarjev je potekla brezuspešno tudi posebna sodna komisija, pri kateri so sodelovali strokovnjaki glede pojasnitve zamotanih zločinov.

Mlin je bil na samotni. Nikdo ni znal povedati, da bi se bile klatile po g. bi kake sumljive postave. Lenka je bila zdoma štiri dni in niti čas zločina se ni dal določiti natanko, kakor sicer v podobnih slučajih.

Razgovor s sezonskim delavcem v Franciji.

Srečal sem delavca, ki se je vozil iz Francije, kjer je bil na šestmesečnem poljskem delu. Stavil sem mu sledeča vprašanja:

»Kako ste potovali in kako ste se imeli, predno ste prišli v Aisne na stajo?

»Potovalo nas je okrog 400 delavcev v Francijo. Nekateri so bili veseli, nekateri so pa bili žalostni, ker so morali od doma. Doma nihče ne občuti tega, kar občuti človek, ko zapuša svoj domači kraj. Težko nam je bilo šele, ko smo drveli z vlakom onstran meja naše lepe domovine po tujini. Povsod so nam šli na roko. Ko smo prispeli v Francijo, smo se v Toulu mudili dva dni. Tu smo se razhajali na vse strani. Dvajset nas je potovalo skupaj v Aisne, na stajo Sereancourt. V začetku nam je bilo težko, ker nismo razumeli jezika. Kuhali smo si sami in tudi prali. Dogodilo se nam je tudi, da smo ob nedeljah tudi delali. V cerkev smo hodili v bližnji Aisne. Končno smo se razdelili v skupine po osem in tako smo ostali do odhoda domov.«

»Kaj ste govorili in slišali, ko so umorili v Marseille-u našega blagopokojnega kralja?»

»Ta vest nas je zelo pretresla, zlasti še, ker smo se bali nemirov v domovini. Francozi so govorili o našem pokojnem kralju kot o junaku, o velikem borcu za mir, o ljubitelju svoje domovine. To nas je zelo veselilo in smo po poteku dveh tednov bili popolnoma mirni.«

»Je bil gospodar prijazen z vami?»

»Upravitelj narafa je bil dober, toda zelo strog. Za vsako lelo je zahteval natančnost in red. Sicer smo pa dobro izhajali pri njem.«

»Koliko ste zaslužili na dan?»

»Na dan smo zaslužili povprečno 20 do 25 frankov. Delali smo od 5. ure zjutraj do 12. ure in od 2. do 7. zvečer poleti; v jeseni od pol 6. ure zjutraj do mraka.«

»Ali se boste vsi vrnili v Francijo, če vam bo mogoče?»

»Vsekakor. Zasluži se tam res srednje dobro, toda človek je le siguren. Doma pač nimamo potrebnega dela, zato tudi nimamo zaslužka. Seveda bi raje ostali doma, saj je povsod lepo, doma pa najlepše.«

Poslovil sem se in šel. In v tem razgovoru sem videl vso tragiko našega kmečkega sezonskega delavstva.

Fr. H.

Prosvetno delo ljutomerske mladine.

Ljutomer, 20. I. 1935.

Mladina ljutomerske župnije si je že kmalu po razpustu starega prosvetnega društva ustanovila novo prosvetno društvo »Ljudska čitalnica«. Meseca decembra predlanskega leta se je vršil ustanovni občni zbor. Danes je ta idealna mladina na II. rednem letnem občnem zboru polagala pred svojim članstvom račune svojega enoletnega prosvetnega dela. Dejstvo, da se je od 253 članov današnjega občnega zbora udeležilo okoli 200 članov, nam dovolj jasno priča, da naša mladina s tem društvom duhovno živi in raste. — Z veselo

pesmijo, ki nas je vedno spremljala pri delovanju, smo otvorili tudi današnji občni zbor. Zato poskrbijo naši pevci in njih dirigent g. organist Potočnik. Občnega zbora se je udeležil tudi gospod profesor dr. Josip Hohnjec iz Maribora, ki je zbranim v lepi in nazorni obliki razložil pomen ljudsko-prosvetnega dela med našo mladino, v zmislu Slomškovega izreka: Zlat nauk več velja, kot zlat denar. Mlad človek mora biti telesno zdrav, strokovno izobražen, odporen, delaven in notranje neodvisen. Pij XI. je ob neki priliki rekel: V prosveti je najvažnejše, pridobiti si velike smernice. Za naše prosvetno delo sta ti veliki smernici krščanstvo in slovenstvo. Navzoči so z odobravanjem sledili govoru gospoda profesorja. Iz poročil sedanjih odbornikov povzemamo glavne podatke, ki nam ponazorjujejo izvršeno delo preteklega leta: 94 številčk poslovnega prometa, 12 rednih sej in ena izredna ob smrti na-

Ljudje so ugibali ter govorili o tolovajski uganki marsikaj. Orožniki so vlekli na ušesa ljudski glas, zbirali gradivo, da bi vendarle posvetili v temno zado, ki ni obetala po prvih ter temeljitih preiskavah niti sence razvozljanja.

Središče vseh ljudskih ugibanj o roparskem umoru je bilo mnenje: zločin imajo sigurno na vesti potepuški rakarji. Le ti lenuhi so imeli dovolj časa ter prilike, da so odstranili ter zabrisali vse, kar bi jih zamoglo izdati.

Gospodarji, katerim je bila rakarska nedolga radi pomandranja trave trn v peti, so trdili odločno, da so zakrivali krvavo dejanje rakarji. Tej svojati bo težko do živega, ker so vsi za enega, eden za vse in Judeža, ki ve za zločin, ki je najbrž denarno podprl celotno organizacijo, ne bo med njimi.

Edina opora za razmotanje stoterih in stoterih trditvev je bilo dejstvo: Med odkritjem roparskega umora po Lenki je kupil vodja vseh obsotlskih rakarjev, Vinko Lapuh, Lipšinetovo posest in jo je tudi izplačal. Odkod bi naj imel kolovodja vseh potepuhov ter lenuhov naenkrat stotake pri rokah?

Krog mladega Lapuha se je od dne do dne zože-

konj, 13 milijonov goveje živine in 100 milijonov ovac.

Največji ljudje

na svetu prebivajo v vzhodni Afriki 2000 m nad Viktorija jezerom v pokrajini Ruanda in se imenujejo Watussi.

Največji srebrni rudnik

na celem svetu je v Broken Hill v južni Avstraliji.

Ustanovitelji velemeda Njujork

so Holanci in se je imenovala prvotna naselbina Amsterdam. Ameriškega Amsterdamu so se polastili Angliji leta 1664 in ga prekrstili v Njujork.